

על ארבעת הפנלים, 'ארבע עונות ביממה':

בת שנה ואחת עשרה חודשים הייתי כשאבא נעלם מחיי. כל ילדותי חיכיתי לו שיחזור, התפללתי לרגע אחת של זיכרון שישאיר בליבי תמונה, שבריר של זיכרון מוחש – אך היא איננה. בשנות העשרים לחיי החלו פוקדים אותי משברי נפש, ואיתם טיפול ארוך ומתמשך. כך עברתי בבגרותי את שלא יכולתי לעבור כילדה קטנה מאוד – התמודדות עם האובדן. תחילה היה צריך להיפרד, לקבל שלא יהיה אפילו רגע של זיכרון. אח"כ היה צריך ללמוד ללכת, לרצות, לבכות, להתגבר, לשמוח – להרגיש. קשה לשוב ולהרגיש, אחרי ששנים כה רבות הושבתו מערכות שלמות של רגש. קשה עוד יותר לחזור ולהיות אותה ילדה קטנה וחסרת אונים (בגוף של אישה צעירה), זו שנאלצה להתבגר ברגע. שוב ושוב הייתי צריכה לאסוף את השברים, לעמוד על רגלי ולהמשיך הלאה. סבתא, אמא ונורית ניסו לשמור בעבורי את העולם – כמעגל מגן. ציירתי אותן כמחווה להעמדה קלאסית של שלושת הגרציות. זהו נושא קלאסי בתולדות האמנות, שמציג מעגל נשים עירומות.

כשהייתי בת שלושים פגשתי במקרה אישה שהיתה מטפלת בגן הילדים שלי, והיא סיפרה לי את הזיכרון שלה ממני: אני ילדה בת שלוש ארבע, עומדת ומחפשת במגירות הגן. היא שואלת אותי מה אני עושה, ואני עונה: "מחפשת אבא שלי". הזיכרון הזה, שהיא שמרה בשבילי הוא אולי מעשה חיי כציירת שממלאה דפים, בכדי להתמודד עם התהום של האין.